

Til § 11

Det foreslås, at forældelsesfristen for kreditors krav mod en kautionist ligesom efter gældende ret forældes efter de regler, der gælder for forældelse af kravet mod hovedskyldneren.

Forslaget indebærer, at hvis kravet mod hovedskyldneren er undergivet en frist på 10 år, vil også kravet mod kautionisten være undergivet en frist på 10 år.

At kravet mod kautionisten forældes efter de regler, der gælder for hovedkravet, er desuden ensbetydende med, at fristen – uanset om hovedkravet er undergivet en 3-årig eller 10-årig forældelsesfrist – skal regnes fra kautionens forfaldstidspunkt.

Ved selvskyldnerkaution, hvor kautionistens forpligtelse indtræder straks ved hovedmandens misligholdelse over for kreditor, skal fristen således regnes fra misligholdelsestidspunktet. Ved simpel kaution og tabskaution, hvor kautionistens forpligtelse først indtræder, når det er godtgjort, at hovedmanden ikke kan betale, skal fristen regnes fra dette tidspunkt. Dette svarer til, hvad der gælder i dag, når kravet er omfattet af 1908-loven.

Bestemmelsen regulerer ikke spørgsmålet om betydningen af, at kravet mod hovedmanden forældes. På samme måde som efter gældende ret vil forældelse af kreditors krav mod hovedmanden indebære, at kautionens forpligtelse bortfalder, medmindre der er indgået en gyldig aftale mellem parterne om, at kautionisten hæfter til trods for, at kravet mod hovedmanden forældes.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 12

Bestemmelsen regulerer spørgsmålet om forældelse af regreskrav mellem solidarisk hæftende skyldnere. Den omfatter såvel tilfælde, hvor der hæftes på lige fod, som tilfælde, hvor den ene skyldners hæftelse er subsidiær i forhold til den andens. I kautionsforhold omfatter bestemmelsen således dels en kautionists regreskrav mod hovedmanden, dels en kautionists regreskrav mod en medkautionist. Som eksempler på bestemmelsens anvendelsesområde uden for kaution kan nævnes tilfælde, hvor flere er forpligtede som købere eller som skyldnere efter et gælds brev, og tilfælde, hvor flere er ansvarlige for en skade.

Der foreslås i stk. 1 en udtrykkelig bestemmelse om, at den indfriende skyldner indtræder i fordringshaverens stilling i forældelsesmæssig henseende. Samtidig foreslås i stk. 2, at den regresberettigede skyldner herudover indrømmes en tillægsfrist på 1 år

fra indfrielsen mv. til at gøre regreskravet gældende mod en medskyldner.

Bestemmelsen i § 12 er udtryk for en udtømmende regulering på den måde, at den regresberettigede ikke kan gøre gældende, at regreskravet skal betragtes som et selvstændigt krav, der først forfalder, når kravet rejses mod denne, og på dette grundlag gøre gældende, at forældelse reguleres efter § 3, jf. § 2. Den regresberettigede kan heller ikke selvstændigt (cfr. via § 12, stk. 1) påberåbe sig suspension efter § 3, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til stk. 1

Af bestemmelsen følger, at hvis én af flere solidariske skyldnere har opfyldt fordringen, indtræder den pågældende i henseende til forældelse af krav mod medskyldnere i fordringshaverens retsstilling.

Sondringen mellem tilfælde, hvor regreskravet alene støttes på indtrædelsestidspunktet, og tilfælde, hvor regreskravet tillige støttes på en aftale mellem den indfriende skyldner og medskyldneren – f.eks. en aftale mellem en kautionist og hovedmanden – foreslås opgivet i forældelsesmæssig henseende.

Bestemmelsen indebærer, at den indfriende skyldner, når bortses fra tillægsfristen efter stk. 2, ikke får bedre ret over for en medskyldner, end kreditor på indfrielsestidspunktet havde mod denne medskyldner. Har forældelsen af kreditors krav mod medskyldneren været suspenderet efter lovforslagets § 3, stk. 2, vil dette også kunne påberåbes af den indfriende skyldner.

Til stk. 2

Ved bestemmelsen i stk. 2 indføres der ved regreskrav mellem solidarisk ansvarlige skyldnere en tillægsfrist på 1 år for den regresberettigede skyldner til at gøre regreskravet gældende mod en medskyldner.

Bestemmelsen omfatter alle tilfælde, hvor der er tale om regreskrav mellem solidarisk ansvarlige skyldnere, herunder regreskrav i kautionsforhold, regreskrav mellem solidarisk ansvarlige skadevoldere og mellem flere, der i forening har forpligtet sig ved aftale.

Bestemmelsen vil også omfatte regreskrav i forbindelse med produktansvar uden for det EU-direktivbaserede produktansvar. Der henvises i den forbindelse til § 6 i det samtidig fremsatte forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om forældelse af fordringer m.v. (Ændringer som følge af en ny lov om forældelse, ophævelse af købelovens reklamationsfrister ved visse køb m.v.), hvorved § 14 i produktansvarsloven foreslås ændret.